Hồi Thứ Ba Mươi Hai

MỸ NHÂN LỤY ANH HÙNG

Mạc Dung công tử phá lên cười, nói:

– Tên khốn nạn kia! Ngươi còn dám lộng ngôn hả. Được lắm! Để xem ai bò, ta nhất định đánh gãy chân chó của ngươi để ngươi bò bằng đôi tay mới được.

Lạc Khả Di thấy thế đắc ý nói thêm vào:

– Tên tiểu tốt kia! Sao ngươi không nhìn cho kỹ đối tượng trước khi hành sự, hay là ngươi thích rút ngắn cuộc sống của ngươi? Nếu ngươi không mau quỳ xuống van xin tha tội thì không thể nào thoát khỏi tay ta đâu... ha... ha... ha...

Tiểu Tà chẳng buồn để ý đến những lời nói đó mà quay qua Mạc Dung công tử:

– Mạc công tử liểng xiểng kia, ta sẽ làm cho ngươi khiếp sợ ta. Hãy xem đây!

Lập tức Tiểu Tà vung quyền tấn công vào Mạc Dung công tử. Hai tay như hai cái máy tát lia lịa vào mặt Mạc Dung. Tên công tử này không còn cách nào tránh né kịp, chỉ biết thối lui theo từng nhịp tát của Tiểu Tà.

Thấy đối tượng thất thủ trước đôi tay liên hoàn của mình làm Tiểu Tà thích chí vô cùng. Liền bồi thêm cú chưởng thật mạnh nữa vào giữa ngực Mạc Dung công tử, sức chưởng của Tiểu Tà thật mạnh đã tống thân mình của Mạc Dung công tử văng vào vách gỗ của căn phòng. Con thuyền hơi lắc lư, mọi vật trong phòng khác lúc bấy giờ cũng bị chấn động bởi sự va chạm này.

Miệng rỉ máu, Mạc Dung công tử lấy tay lau qua bên mép rồi nhìn dòng máu đỏ nơi tay, chợt bật người dậy hét lên một tiếng lớn tràn bộ xuất chiêu đánh vào Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhanh nhẹn di bộ tránh chiêu và phản kích lại Mạc Dung công tử nhiều đòn nhẹ nhàng có, mạnh mẽ có, hết nhảy sang bên này lại bay qua bên kia khiến cho Mạc Dung công tử phải đối phó một cách khó khăn. Chẳng bao lâu đã mệt dừ trước trò chơi vờn địch của Tiểu Tà.

Cuộc giao đấu trở nên quyết liệt hơn, khi Mạc Dung điên tiết rút trường kiếm ra dùng hết sức mình thi triển "Mạc Dung thất kiêm" tuyệt chiêu của bản môn tấn công vào Tiểu Tà rất dữ.

Thấy kiếm pháp của Mạc Dung quá lợi hại Tiểu Tà cũng đem ngón nghề điêu luyện của mình đối phó.

" Vút! Vút! "Hai mũi phi đao được bắn ra từ đôi tay của Tiểu Tà đã cản phá được chiêu kiếm của Mạc Dung công tử làm cho trường kiếm bị bạt ngang bất ngờ.

Lợi dụng sơ hở này, Tiểu Tà không chậm trễ tràn bộ đánh luôn vào tay cầm kiếm của Mạc công tử làm cây kiếm rời khỏi tay bay vào vách phòng khách.

Không để cho đối phương rảnh tay. Tiểu Tà lập tức dồn dập tấn công rất mãnh liệt và trong chốc lát Mạc công tử phải ngã quỵ xuống vì bị trúng đòn rất nhiều.

Tiểu Tà cười khanh khách:

– Mạc công tử liểng xiểng có hối hận cũng không kịp.

Nói xong, Tiểu Tà liền chộp Mạc công tử giơ cao lên rồi ném mạnh xuống làm Mạc công tử ngất xỉu nằm im.

Lúc này Tiểu Tà mới nhìn qua Lạc Khả Di và nói:

– Tên rùa đen kia! Bây giờ đến lượt ngươi đó.

Lạc Khả Di thấy rõ võ công của Tiểu Tà, nên rất kinh hoàng van xin rối rít.

– Đại hiệp! Xin hãy tha mạng! Tiểu nhân mắt kém không nhìn thấy Thái Sơn. Xin đại hiệp tha mạng.

Tiểu Tà cười khoái trá:

– Không biết lượng sức mình mà ra oai với ta, đợt thua vừa rồi mới xin tha mạng, không biết đã có bao nhiêu người bị ngươi hiếp đáp, nếu họ thấy thế này chắc họ hả dạ lắm.

Lạc công tử năn nỉ tiếp:

– Đại hiệp làm ơn tha cho kẻ tiểu nhân này, lần sau không dám nữa, ngài muốn bao nhiêu tiền, kẻ tiểu nhân đây có thể đáp ứng đầy đủ.

Hắn quỳ xuống và sắp bật ra tiếng khóc.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Tiền của ngươi, ta không dám xài đâu, đem vứt đi. Có một con người như ngươi thì gia đinh ngươi đều là kẻ điên rồ. Tiền này là gia đình ngươi đã cướp bóc của người khác, ngươi hãy đem về để chết chôn theo.

Lạc Khả Di bật khóc van xin:

– Đại hiệp, xin đại hiệp rộng lòng tha mạng...

Tiểu Tà khinh khỉnh:

– Ngươi khóc không giống ai hết. Ta nghĩ nước mắt là vũ khí của phái nữ, tại sao người là nam nhi cũng khóc được chứ? Thôi! Ta tha cho ngươi đó... ha... ha... ha không ngờ đệ nhất danh gia mà như thế này.

Tiểu Tà bĩu môi khinh bỉ nhưng Lạc Khả Di nào dám nhìn đâu mà thấy, chỉ nghe Tiểu Tà nói tha mạng, liền gạt nước mắt đứng lên cười khổ sở:

– Đa tạ đại ân đức của đại hiệp đã tha cho tiểu nhân, nếu sau này đại hiệp có

gặp khó khăn gì kẻ hèn này sẽ liền mình cứu người.

Liễu Thanh nhìn thấy thế cũng phải bật cười. Nàng nhìn Lạc công tử khóc đó, cười đó, huênh hoang đó, quỳ lụy đó, quả là chỉ một mình hắn làm được.

Tiểu Tà lại nói:

– Thôi đi! Người như ngươi mà giúp đỡ thì ta phải mắc nợ ngươi ngày càng lớn mất. Ngươi đừng quá đắc ý như thế. Ta muốn cạo sạch đầu ngươi, không biết ngươi có đồng ý không?

Lạc công tử ngơ ngác một lúc rồi cười hỏi:

– Đồng ý! Đồng ý thôi.

Tiểu Tà liền ném con dao ra và nói:

– Này, ngươi tự cạo đi.

Lạc công tử cầm con dao nói tiếng cám ơn và bắt đầu cạo.

Tiểu Tà thì đi đến bên Mạc Dung công tử lay hắn tỉnh dậy, nói:

– Mạc công tử liểng xiểng, hãy về đi, đáng lẽ ta bắt ngươi bò ra cửa nhưng biết ngươi thuộc chính phái võ lâm nên ta tha, song ngươi nên nhớ rằng, ngươi là người thừa kế sự nghiệp của Mạc Dung thế gia thì phải xứng đáng chính trực, chứ đừng có đánh lén sau lưng người khác, đó là hành động bỉ ổi hèn hạ, người chính phái không bao giờ làm như thế.

Mạc Dung công tử vẫn hậm hực:

– Hỡi tên ăn mày kia, ta vì đạo lý võ lâm mà ra tay giết ngươi cũng chẳng chút thương tiếc đâu.

Tiểu Tà vẫn cười nhẹ nói:

– Đến nỗi này mà ngươi vẫn chưa mở mắt, quả thật xấu hổ cho một công tử kế thừa Mạc Dung thé gia...

Mạc Dung công tử tức giận chận lời:

– Ngươi là loại người gì mà dám thóa mạ ta chứ?

Tiểu Tà phỉ cười, nói:

– Ngươi không biết ta, nhưng ta biết cả trong lòng ngươi. Ngươi cho ta là tên ác đồ của võ lâm, là tên lang thang tội nghiệp, là tên ăn mày hay xía vào chuyện của người khác, nhưng thật ra đó là ý nghĩ quá nông cạn của ngươi để ngươi làm bộ trước mặt người đẹp phô diễn võ công của ngươi ha.. ha...

Tiểu Tà cười lớn rồi tiếp:

– Cũng may, mạng ta còn lớn, nếu ta là một tên ăn mày thì chắc chết dưới tay ngươi rồi. Ngươi bao che hành động của ngươi bằng cách nói vì đạo lý võ lâm phải ra tay. Thật buồn cười quá bởi trong con người của ngươi đâu có hai chữ "Đạo lý"

cơ chứ.

Mạc Dung công tử mắc cỡ đến giận dữ nói:

– Ta có đạo lý hai không thì ta biết, nhưng Mạc Dung thế gia không tha cho ngươi đâu.

Tiểu Tà bật cười mấy tiếng, nói:

– Ngươi đừng dựa vào gia thế của mình nhiều quá. Ngươi cứ về nói với gia thế ngươi ta là Dương Tiểu Tà đánh ngươi, phế luôn võ công của ngươi và sau đó ngươi dựng thêm chuyện để thế gia ngươi đến đây bắt ta giúp ngươi trả thù.

Mạc Dung giật mình, nghĩ bụng:

– "Tên ăn mày này tại sao lại nói được những gì ta nghĩ nhỉ?"

Chưa hết, Tiểu Tà lại nói tiếp:

– Ngươi nhất định sẽ không nói ngươi đã đánh lén ta nên mới bị ta đánh gục. Ngươi làm như vậy thì danh hiệu võ lâm của thế gia ngươi sẽ vứt đi đấy.

Mạc Dung Dạ cắn răng căm tức nói:

– Ta không thèm xin ngươi tha mạng, ta có chết cũng được thôi.

Tiểu Tà khẽ gật gù nói:

– Có chí khí như thế cũng tốt, nếu vậy ngươi hãy đi đi... mấy ngày nữa ta sẽ mở yến tiệc đã ba trăm người, nếu ngươi có rảnh hãy đến ta chơi.

Mạc Dung Dạ liền đứng lên tủi thủi đi ra ngoài.

Tiểu Tà quay qua nhìn Lạc Khả Di, nói:

– Tiểu ô quy, ngươi hãy đi đi, nếu rảnh cứ đi tìm ta...

Lạc Khả Di vội quay lưng ra ngoài và leo nhanh qua thuyền của hắn.

Lúc bấy giờ Liễu Thanh mới thỏ thẻ nói:

– Dương công tử võ công thật cao siêu, tiện thiếp xin được bái phục, còn vết thương của công tử có nặng lắm không?

Tiểu Tà không trả lời mà mắt cứ nhìn nàng không chớp, làm nàng đỏ ửng đôi má và e lệ nói:

– Dương công tử, trên mặt của tiện thiếp có gì không đúng phải không?

Tiểu Tà phì cười đáp:

– Đúng rồi! Trên mặt nàng... nhưng ta không nói đâu...

Vì nghe thế nên Liễu Thanh vội đưa tay chùi khắp mặt, nói:

– Mặt tiện thiếp có gì đâu nào. Dương công tử thật là làm tiện thiếp hết hồn.

Tiểu Tà chợt hỏi:

– Liễu Thanh cô nương! Cô nương có biết võ công không?

Liễu Thanh giật mình:

– Tiện thiếp cũng có học mấy chiêu hộ thân nhưng đã lâu không sử dụng, mà công tử tự nhiên hỏi chuyện ấy với ý gì vậy?

Tiểu Tà cười nói:

– Vừa rồi tôi thấy cô nương một tý sợ sệt cũng không, như vậy cô nương phải có võ công và can đảm hơn người, nên ta hỏi xem có đúng không.

Liễu Thanh nói:

– Dương công tử xin đừng hiểu lầm vì bản thân tiện thiếp là một ca nhi, chuyện như vừa rồi tiện thiếp cũng đã gặp nhiều lần, ba bốn hôm lại xảy ta nên chẳng còn lạ gì, chứ không phải do có võ công mà không sợ hãi đâu, tiện thiếp chỉ còn biết phó thác theo vận mạng thôi.

Nghe Liễu Thanh giải thích, Tiểu Tà ngẩn người suy nghĩ...

Một lúc Tiểu Tà hỏi sang chuyện khác:

– Liễu Thanh cô nương, ở Hàng Châu này có nơi nào mở sòng bạc không? Ta muốn đến nơi ấy thử xem sao.

Liễu Thanh nói:

– Tiện thiếp không biết rõ, nhưng thực sự công tử không có tiền phải không?

Tiểu Tà đáp gọn:

– Không!

Liễu Thanh liên móc trong túi ra vài ngàn, nói:

– Dương công tử, nếu không chê tiện thiếp thì công tử hãy nhận lấy một chút tiền này để vui chơi...

Nàng đưa tiền ra mà lòng lo lắng sợ Tiểu Tà không nhận, trong khi đó Tiểu Tà lại cứ nhìn nàng rất lâu mới lên tiếng:

– Nàng có còn tiền không?

Liễu Thanh nói:

– Còn chút ít, nhưng toàn tiền giấy, nhưng công tử...

Tiểu Tà liền chận lời:

– Ta vốn có tiền giấy, nhưng ngâm trong nước nó thành giấy vụn hết... vì thế... hì hì... ta phải nhảy xuống hồ này bắt cá để ăn cho đỡ đói... thật buồn cười quá...

Liễu Thanh cũng cười theo rồi nói:

– Công tử hãy lấy xài đi và đừng có làm ướt nữa.

Tiểu Tà lại nói đùa:

– Vậy ta nhảy ngay xuống hồ sẽ ướt hết chứ gì?

Nhưng ta sẽ trả lại cho nàng gấp mấy lần.

Liễu Thanh nhỏ nhẹ:

– Vậy công tử xem thường tiện thiếp rồi, tiện thiếp đưa tiền cho công tử xài chứ có đòi lại đâu mà công tử nói vậy. Hơn nữa, bây giờ công tử cũng đừng nhảy xuống hồ, tiện thiếp sẽ đưa công tử lên bờ mong rằng công tử...

Nàng không nói tiếp mà chỉ cúi đầu làm thinh...

Tiểu Tà gật đầu:

– Đưa ta lên bờ thì tốt thôi, nhưng cho ta một bộ quần áo để mặc cho người ta khỏi nghĩ ta là ăn mày.

Liễu Thanh cười vui vẻ:

– Công tử thật thẳng thắn ít ai có được. Tiện thiếp sẽ bảo lão bá bá lấy quần áo cho công tử ngay.

Trong chốc lát, Tiểu Tà đã thay đổi quần áo, tuy có hơi chật nhưng trông rất đẹp.

Tiểu Tà nói:

– Xin cảm ơn Liễu Thanh cô nương rất nhiều.

Liễu Thanh vui vẻ:

– Việc ấy có gì mà cảm ơn, nhưng tiện thiếp muốn hỏi công tử là nơi Hàng Châu này công tử có quen thân với ai không?

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Hàng Châu... ở Hàng Châu...

Đột nhiên Tiểu Tà cười rất bí hiểm rồi nói lớn:

– Có một người.

Liễu Thanh lo lắng và tò mò hỏi:

– Ai vậy? Có xa đây không?

Tiểu Tà nói:

– Không xa đâu.

Liễu Thanh lại hỏi:

– Vậy người ấy là ai thế?

Tiểu Tà cười nói:

– Đó là... Liễu Thanh cô nương!

Liễu Thanh đỏ mặt e thẹn nói:

– Tiện thiếp à?

Tiểu Tà liền nói:

– Mượn tiền thì phải mượn của người thân mà nàng cho ta mượn thì nàng là người thân của Dương Tiểu Tà này rồi.

Liễu Thanh thẹn thùng, lòng bồn chồn một lúc, rồi nói:

– Dương công tử! Nếu có đi xa, thì đừng quên người thân này nhé.

Tiểu Tà cũng vui vẻ:

– Chị cả của ta ở tận Hải Nam ta còn nhớ đi tìm, thì nàng làm sao ta quên được, nhất là khi không có tiền thì ta còn mau chạy đến để mượn đấy. Nàng có sợ không?

Liễu Thanh nhẹ nhàng:

– Dương công tử, tiện thiếp là người khổ sở, làm gì có bạn thân mà nói chuyện vui vẻ được như đối với công tử, nên nếu công tử không chê nơi đây thì tiện thiếp cũng không màng gì nữa, chỉ cần...

Nàng nói đến đây chợt cúi đầu yên lặng vẻ buồn buồn...

Còn Tiểu Tà thì vân vê mấy hột xí ngầy nơi cổ nói:

– Liễu Thanh cô nương! Bây giờ ta đã là bạn của nàng thì nàng sẽ hết buồn thôi. Nàng hãy nhìn ta cười này...

Tiểu Tà liền nhăn mặt nghịch ngợm cố làm cho Liễu Thanh cười. Khuôn mặt ngây ngô, nụ cười hề ngộ nghĩnh của Tiểu Tà dã thay đổi tâm trạng buồn khổ của giai nhân. Tiếng cười của cả hai vang lên thật buồn nhiên.

Lúc này, ông lão đã cho thuyền cặp vào bờ Tiểu Tà liền phóng lên bờ và nói:

– Đa tạ Liễu Thanh cô nương! Hãy đợi ta ở đây vào tối nay nhé và sẽ có tiền hoàn lại cho cô nương.

Liễu Thanh nói:

– Tiện thiếp sẽ chờ công tử trở về, nhưng nhớ đừng để tiện thiếp phải đợi lâu?

Nàng nói xong vẫy tay mà lòng lưu luyến.

Tiểu Tà cũng vẫy tay đáp lại miệng thì nói:

– Ta đi nhé!

Nói xong Tiểu Tà quay người đi nhanh. Trong chốc lát chỉ còn là cái bóng mờ xa rồi khuất hẳn để lại sau lưng dáng giai nhân đứng trên thuyền dõi mắt nhìn theo như còn đọng lại mối hoài cảm sâu sắc đối với chàng công tử xa lạ kia mà giờ đây đã trở thành thân quen.

Tiểu Tà đến thị trấn Hàng Châu, ăn điểm tâm xong, liền tìm đến khu đánh bạc không mấy khó.

Đến nơi, Tiểu Tà ung dung bước vào phòng đánh bạc rất rộng lớn, khách làng

chơi đang chúi đầu vào các canh bạc cũng nhiều, và không kém phần hào hứng, hồi hộp cho mỗi con bạc ở nơi đây.

Tiểu Tà đảo mắt quan sát và thầm nói:

"Nơi đây, có lẽ là một chi nhánh hí trường của Phi Long Bảo hay là của Thần Võ Môn gì đây và cũng có thể là của bọn Hắc y sát thủ cũng không chừng. Nhưng ba đối tượng này cũng chẳng nhằm gì với ta, cần nhất là chơi cho vui và kiếm một số tiền mới được".

Suy nghĩ xong, Tiểu Tà vẫn tật cũ liền la lớn:

– Khà... khà... Tránh ra, tránh ra, người đánh bạc lớn đã đến, người đánh lẻ hãy tránh ra một bên.

Tiểu Tà vừa la dứt tiếng thì có người nhường chỗ ngay, không chần chờ. Tiểu Tà liền tiến vào chỗ đó. Trên bàn chủ sòng xí ngầy đang lắc hột một cách điêu luyện, vừa lắc vừa hô hào các con bạc hãy nhanh tay chọn lựa thế cờ để ăn, thua.

Dưới con mắt nhà nghề, Tiểu Tà chỉ quan sát một lúc rồi rút tâm ngân phiếu của Liễu Thanh đưa đặt hết ngay xuống sòng.

Các con bạc đều ngạc nhiên, vì Tiểu Tà đặt quá lớn. Hồi họ thầm thì nói với nhau, bàn tán có nên đặt theo Tiểu Tà hay không. Còn Tiểu Tà vẫn chăm chú nhìn vào địa xí ngầy đang yên vị trên bàn chờ chủ sòng khui. Rồi Tiểu Tà bỗng kêu lên:

– Tài 13.

Cùng với tiếng nói của Tiểu Tà là tay chủ sòng mở chén.

Mọi người đều "Ồ" lên kinh ngạc. Đúng là Tài 13, với hai mặt hột xí ngầu là 5 và một mặt là 3.

Cứ thế, với lối đánh táo bạo và sự phán đoán tài tình của mình Tiểu Tà chẳng mấy chốc đã ẵm về cho mình một món tiền lớn. Còn các con bạc khác thấy Tiểu Tà đánh trúng hoài nên cũng đặt theo và cũng ăn được một số tiền. Lúc này thì mặt các con bạc đều vui tươi hớn hở chỉ riêng có chủ sòng là mỗi lúc mặt càng đỏ gay rồi tái đi vì đã thua quá nhiều quá.

Liếc mắt nhìn Tiểu Tà, chủ sòng và bọn thủ hạ biết hôm nay đã gặp phải một tay cờ bạc cự phách, do đó chúng liền đưa mắt nhìn nhau như hội ý điều gì rồi số tên bỏ chạy vào trong báo cáo với cấp trên.

Một lúc sau, có một lão nhân khoảng ngũ tuần, y phục sang trọng bước ra nhìn và đi ngay đến chỗ Tiểu Tà rồi lên tiếng.

– Ồ! Vị này là Dương Tiểu Tà, Dương thiếu hiệp đây mà.

Tiểu Tà nghe đến tên mình cũng giật mình thầm nghĩ.

– "Nơi đây làm gì có người quen biết mình nhỉ..."

Tuy vậy, Tiểu Tà vẫn trả lời:

– Vâng! Tôi là Dương Tiểu Tà, các hạ là...

Lão nhân liền phất tay:

– Không biết Dương thiếu hiệp đã đến, lão phu xin mời vào bên trong và có điều xin chỉ dạy cho.

Tiểu Tà nói:

– Không có gì khó đâu, chỉ có tiền thì sao cũng được.

Lão nhân vẫn giữ nụ cười và nói:

– Tiền bạc không đáng kể, xin mời thiếu hiệp hãy theo lão vào trong này.

Tiểu Tà do dự một chút nhưng liền cười rồi đi theo lão nhân kia đến phía sau nhà.

Đến một căn phòng sau hí trường, lão nhân mời Tiểu Tà vào và từ tốn nói:

– Xin mời thiếu hiệp ngồi.

Tiểu Tà đảo mắt quan sát thây nơi đây không có gì nguy hiểm nên ngồi xuống nói:

– Thúc thúc! Có gì xin cứ nói!

Lão nhân cười, nói:

– Đối với tiền bạc thiếu hiệp cứ yên tâm. Thiếu hiệp cần bao nhiêu, chúng tôi xin sẵn sàng, nhưng đừng nghĩ rằng lão phu gây chuyện này mà làm mất đi cơ hội đánh bạc của thiếu hiệp.

Trước lời nói úp mở của lão nhân, Tiểu Tà không khỏi thắc mắc và hỏi:

– Tại sao như vậy?

Lão nhân cười, nói:

– Dương thiếu hiệp chơi xí ngầu là đệ nhất, chỉ cần Phi Long Bảo mở sòng bạc thì sẽ không thiếu tiền rồi đó. Hơn nữa, ở Hàng Châu đây có ai chơi bằng thiếu hiệp đâu, chỉ cần thiếu hiệp lên tiếng thì bao nhiêu sòng bạc ít nhiều đều có tiền vào túi cho thiếu hiệp và Bảo chủ của Phi Long Bảo này sẽ thu nhận thiếu hiệp để đặc biệt chiếu cố ngay, như thế chúng tôi làm sao không tôn kính chứ.

Tiểu Tà nghe xong thì không lấy làm lạ nữa vì nơi đây là người của Phi Long Bảo nên Tiểu Tà khẽ gật đầu:

– Được! Thúc thúc nói minh bạch thì tôi cũng chẳng khách sáo mà xin nói ngay là tôi cần hai mươi tờ ngân phiếu và một ngàn hai trăm lượng vàng có được không?

Lão nhân cười vui vẻ:

– Không có gì khó khăn, đợi một chút sẽ có người mang lại cho thiếu hiệp ngay.

Tiểu Tà cũng tiếp lời:

– Không khó khăn là điều tốt và tôi cũng không khách sáo, xin hỏi thúc thúc có gì cứ nói.

Lão nhân liền nói với giọng nghiêm trang hơn:

– Lần trước, Bảo chủ ở tại Khai Phong đã có gặp thiếu hiệp và sau đó thì không ai biết hai vị ở đâu cả nên mọi người ở Phi Long Bảo đổ xô đi tìm, không biết Dương thiếu hiệp có biết nơi ở của Bảo chủ hiện nay không vậy?

Tiểu Tà nghe lão nói, thầm suy nghĩ:

– "Vĩ Diệt Huyền Bảo chủ Phi Long Bảo đã bị Thần Võ Môn bắt giam ở đảo Thần Tiên. Nếu như mình nói ra bọn họ sẽ biết và sẽ liên lụy những người khác ở đảo, phải đợi đến lúc nào thuận lợi sẽ cho họ biết vậy".

Suy nghĩ thế, Tiểu Tà thong thả nói:

– Sau lần chia tay với Bảo chủ ở Khai Phong thì tôi không có gặp lại, nhưng lúc chia tay, Bảo chủ có nói là sẽ trở về Phi Long Bảo mà, thế tại sao lại mất tích chứ?

Lão nhân nói:

– Lão phu chỉ được lệnh đi tìm Bảo chủ, còn các việc khác lão phu không rõ, nên thiếu hiệp hỏi tại sao mất tích thì lão phu càng không biết.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Việc Bảo chủ của các người mất tích đâu có liên quan gì tới tôi, tại sao lão thúc lại tìm tôi?

Lão nhân đáp:

– Bởi vì ở Phi Long Bảo được tin Bảo chủ và thiếu hiệp mất tích cùng một lúc, cho nên nghĩ rằng có liên quan. Do đó, lão phu mời thiếu hiệp vào đây để hỏi tin tức của Bảo chủ, nhưng theo lời thiếu hiệp, lão cũng không được biết gì về Bảo chủ cả.

Tiểu Tà lại nói:

– Tôi cũng không có gì để nói thêm nữa, nhưng tôi muốn hỏi lão thúc là Phi Long Bảo và Thần Võ Môn có xảy ra xung đột hoặc sát hại lẫn nhau không?

Lão nhân đáp:

– Không có!

Tiểu Tà lại hỏi:

– Vậy ở Giang Nam ảnh hưởng của hai bên ra sao?

Lão nhân đáp:

– Giờ không còn tranh chấp nữa. Hơn nữa, chúng tôi chờ đợi Bảo chủ ra lệnh

mới dám hành động cho nên ngưng bặt mọi hành động xung đột cho đến khi tìm được Bảo chủ.

Tiểu Tà nói:

– Rất tiếc tôi không có tin gì cho thúc thúc về Bảo chủ cả, có lẽ các vị cố gắng tìm hơn nữa là thượng sách.

Lão nhân nói:

– Nếu tháng này mà tìm không ra Bảo chủ, chúng tôi sẽ để cử một vị nào đó để thay thế, đợi tìm được Bảo chủ rồi thì thay đổi sau.

Tiểu Tà nói:

– Đó là việc của Phi Long Bảo, còn tôi thì chưa giúp được gì và nếu không có vấn đề gì nữa thì tôi nhận tiền vậy.

Lão nhân gật đầu:

– Được rồi! Thiếu hiệp sẽ có ngay số tiền như yêu cầu. Mong rằng, khi nào Dương thiếu hiệp biết được tin của Bảo chủ thì hãy cho chúng tôi biết.

Tiểu Tà cười, nói:

– Tôi hiểu. Lần sau gặp nhất định sẽ có tin vui cho lão.

Nói rồi, Tiểu Tà liền nhận tiền ngân phiếu và vàng do thuộc hạ của lão nhân mang ra rồi quay ra rời khỏi căn phòng.

Khi ngang qua các sòng bạc Tiểu Tà vẫn còn luyến tiếc nhưng thấy số tiền vàng đã có đủ rồi không cần thêm nữa, nên rời hí trường một cách nhanh chóng.

Trên đường đi, Tiểu Tà cứ suy nghĩ mãi việc thuộc hạ Phi Long Bảo đang truy tìm tung tích của Bảo chủ.

Theo sự suy nghĩ của Tiểu Tà thì Thần Võ Môn phải lợi dụng cơ hội để chiếm lĩnh địa bàn này mới đúng. Tại sao lại yên lặng thế này, hay là chúng đợi có sự rối loạn nội bộ mới ra tay. Hơn nữa Vi Diệt Huyền mất tích lại bị Thần Võ Môn bắt giam nơi đảo Thần Tiên kia mày ở đây Phi Long Bảo nói là không có sự xích mích với Thần Võ Môn là thế nào? Như vậy, phải có vấn đề khác chưa thể tìm nguyên nhân...

Cứ luẩn quẩn bao suy nghĩ cho đến khi Tiểu Tà nhìn thấy Đại tửu lầu đệ nhất Hàng Châu thì bao suy nghĩ vụt biến mất hết khi thấy tên tiểu nhị gác cửa bữa nọ cũng đứng nơi đó.

Tiểu Tà bước đến nhìn tên tiểu nhị, quát:

– Tiểu nhị! Hãy cút xéo đi.

Tên tiểu nhị quay lại nhìn Tiểu Tà tư đầu đến chân và nói:

– Tiểu ăn mày! Hôm nay trông bảnh quá há, ở đâu có được bộ quần áo đẹp thế, nhưng túi vẫn trống lốc phải không?

Tiểu Tà cười, tay giơ bao tiền, vàng lên nói:

– Tiểu nhị! Hôm trước ta có hứa ba ngày sau sẽ đến đây đãi ba trăm khách thì nhất định ta phải có nhiều tiền mới làm được điều đó. Đây! Ngươi xem có phải là vàng khối không. Và chuẩn bị tinh thần uống nước rửa chân cho ta, nước rửa chân ngon lắm đấy... ha... ha... ha...

Tiểu Tà cười lớn làm tên tiểu nhị tức giận nói lớn:

– Tên tiểu ăn mày kia đừng khoác lác nữa, tiền ngươi kiếm được có lẽ mua được một cái bánh bao thôi. Hãy lo cái bụng ngươi đi, đừng phách lối.

Nói rồi quay mặt đi chỗ khách, không nhìn cái túi vàng Tiểu Tà giơ cho xem.

Tiểu Tà nói:

– Tên tiểu nhị kia! Ngươi đừng càn dở. Hãy tránh cho ta vào.

Tên tiểu nhị quay lại nói:

– Không tránh thì sao? Hãy cút xéo đi...

Hắn chưa nói hết thì Tiểu Tà vung tay tát cho hắn một cái tiếp liền theo Tiểu Tà đẩy tên tiểu nhị bắn ra đường té lăn lông lốc đau đớn kêu lên "Ơi ới" trong sự kinh ngạc vô cùng.

Tiểu Tà cười nhẹ:

– Ngươi muốn không cho ta vào à?

Nói xong quay người đi vào Đại tửu lầu đệ nhất Hàng Châu.

Bên trong thực khách rất đông với đủ thành phần trong xã hội.

Tiểu Tà lững thững đi vào, cất tiếng gọi lớn:

– Quản lý, quản lý đâu?

Tiếng gọi của Tiểu Tà rất lớn làm mọi người đều chú ý đưa mắt nhìn.

Liền lúc sau ấy, từ sau quầy, một người nho nhã khoảng tứ tuần vội bước ra cười hỏi:

– Xin hỏi quý khách cần chi? Tôi là quản lý đây.

Tiểu Tà khẽ gật gù:

– Quản lý đấy ư?

Người quản lý ôn tồn:

– Vâng! Quý khách có gì cứ bảo.

Tiểu Tà cười nói:

– Cũng chẳng có gì quan trọng, ta cần đãi ba trăm người khách tại nơi Đại tửu lầu này, có được không?

Người quản lý giật mình, không tin là mình nghe đúng, hoặc giả vị tiểu khách

kia nói đùa chăng, nên lão hỏi lại:

– Quý tiểu khách không nói đùa với tôi chứ?

Tiểu Tà cười đắc ý:

– Ta không nói đùa đâu, ta gọi các hạ để tính xem tất cả phí tổn cho bữa tiệc ấy là bao nhiêu, với một đêm trọ, thức ăn hảo hạng, hảo tửu đầy đủ, các hạ hãy tính thật đúng đắn và cho ta biết ngay.

Người quản lý đã hiểu vị tiểu khách không phải nói đùa như mình nghĩ song không hiểu tiền bạc nhiều cỡ nào mà dám xài sang như thế.

Tằn hắn một tiếng, người quản lý nhìn vào bảng toán cầm nơi tay, sau khi đã tính toán kỹ lưỡng, ngước mắt nhìn Tiểu Tà vui vẻ nói:

– Thưa quý tiểu khách, tổng cộng chi phí là hai ngàn chính trăm tám mươi hai lượng.

Tiểu Tà thản nhiên gật đầu:

– Như vậy tính chẵn ba ngàn lượng phải không? Việc này được rồi, nhưng ta chỉ muốn tên tiểu nhị gác cửa ngoài kia vào đây lấy nước nóng rửa chân cho ta, có được không các hạ?

Người quản lý vội vã đáp:

– Quý tiểu khách uống chung "Long Tĩnh Trà" loại thượng hạng, để tôi chạy vào trong báo cho Thái lão gia sắp xếp việc này.

Nói xong, người quản lý liền bước nhanh vào trong.

Trong chốc lát, người quản lý cùng đi ra với một lão nhân khoảng lục tuần, tóc đã bạc trắng, y phục màu xanh. Khi đến trước bàn Tiểu Tà thì người quản lý nói:

– Đây là Thái lão gia, chủ nhân của Đệ nhất tại tửu lầu này.

Tiểu Tà vái một cái:

– Xin chào!

Thái lão gia nghiêng mình chào lại rồi nói:

– Được biết quý tiểu khách muốn bao cả Đại tửu lầu để đãi khách phải không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng vậy!

Do dự một chút, Thái lão gia cười tươi:

– Một chi phí khá lớn, không biết quý tiểu khách đã tính toán và dứt khoát chưa...

Tiểu Tà càng đắc ý:

– Việc gì ta nói, nhất định là phải như thế!

Thái lão gia nói:

– Quý tiểu khách cũng thông cảm cho tửu lầu chúng tôi với số chi phí nhiều như vậy, chúng tôi không chuẩn bị tiền bạc đáp ứng được, vậy xin phiền quý tiểu khách có thể ứng trước cho chúng tôi một số tiền để chúng tôi đi mua thêm thực phẩm ngay, có được không ạ?

Tiểu Tà gật đầu.

Tiểu Tà lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho Thái lão gia, nói:

– Ta đưa đủ ba ngàn lượng đấy, nhưng lão hãy cho mời mọi người ra ngay và gọi tên tiểu nhị gác cổng vào đây cho ta có việc muốn nói.

Thái lão gia nhận tấm ngân phiếu nhìn kỹ rồi cười toe toét:

– Xin mời tiểu quý khách vào phòng nghỉ ngơi, lão xin làm theo đúng như lời của tiểu quý khách.

Rồi quay qua người quản lý nói:

– Lưu quản lý! Hãy đích thân đưa quý tiểu khách lên phòng sang trọng nhất và lão sẽ cho gọi tiểu nhị gác cổng lên ngay cho quý tiểu khách.

Lão lại nói thêm:

– Lưu quản lý! Chốc nữa hãy để băng bên ngoài thông báo là đại tửu lầu đã có người bao hết. Còn ta lập tức đi đổi tờ ngân phiếu này.

Mặt lão rạng rỡ tiếp:

– Bây giờ thì chúng ta hoàn toàn yên tâm để phục vụ quý tiểu khách đây một cách chu đáo.

Lúc đó, lão mới chịu đi nhanh ra ngoài. Còn Tiểu Tà sau khi vào nghỉ ngơi ở phòng sang trọng nhất, ngồi uống từng ngụm trà có vẻ chờ đợi.

o O o